

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 307
van **KATIA SEGERS**
datum: 17 juli 2018

aan **SVEN GATZ**
VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, MEDIA, JEUGD EN BRUSSEL

VRT - Free-to-air aanbod

De beslissing van de openbare omroep om eind 2018 zijn uitzendingen via DVB-T stop te zetten, blijft de gemoederen beroeren. In de discussies hieromtrent wordt vaak opgeworpen dat deze beslissing een inbreuk vormt op het principe free-to-air, doch in de vergadering van de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media van 12 juli 2018 liet de minister verstaan dat de openbare omroep niet gevat is door enige verplichting om free-to-air televisie-uitzendingen te verzekeren. Het begrip free-to-air omvat digitale communicatiesignalen die zonder versleuteling worden uitgezonden en gratis te ontvangen zijn.

In die commissievergadering verklaarde de minister het volgende, en dit naar aanleiding van de behandeling van vraag om uitleg nr. 2367 van collega Bart Caron: "Ik wil toch nog even een element toevoegen, omdat in de vraagstelling duidelijk wordt aangegeven dat de toegang tot VRT-televisie ooit bijna een basisrecht leek, eerst analoog, later digitaal, en dat de interpretatie hiervan zou zijn gewijzigd. Dat gaat dan over de universele beschikbaarheid van televisiediensten. Ik scherm daar helemaal niet mee, maar ik heb daarstraks gewezen op het bestaan van het Mediadecreet en de beheersovereenkomst, en ik wil hier ook op de EU-richtlijn Universele Dienst wijzen. Die stelt niet dat een openbare omroep zijn programma's free-to-air via de ether zou moeten uitzenden. Dat staat nergens geschreven. De doelstelling van een algemene of grote beschikbaarheid van het programma-aanbod van openbare omroepen op bepaalde netwerken wordt gerealiseerd via een andere juridische verankering, de must-carryregeling uit die EU-richtlijn Universele Dienst. Zoals u weet, bepaalt die richtlijn dat lidstaten bepaalde netwerken die voor een significant aantal eindgebruikers het belangrijkste middel zijn om omroepprogramma's te ontvangen, kunnen aanduiden: op hen rust dan de verplichting om de programma's van de openbare omroep via die netwerken door te geven. Ik zeg het echter nog eens: geen van de bepalingen uit die richtlijn inzake elektronische communicatie bouwt de verplichting in dat openbare omroepen hun programma's free-to-air moeten uitzenden via DVB-T of een ander kanaal."

Het lijkt me echter opportuun om de vraag te stellen of de basiswaarde - zoals vervat in de beheersovereenkomst - dat 'de VRT er voor iedereen is' evenals de doelstellingen omtrent toegankelijkheid voor specifieke doelgroepen niet impliceren dat de openbare omroep een free-to-air aanbod garandeert.

1. Is de minister van mening dat de basisprincipes en doelstellingen van de beheersovereenkomst met de openbare omroep impliceren dat de VRT een free-to-

air televisieaanbod dient te garanderen? Zo neen, kan de minister duiden waarom dit volgens hem niet het geval is?

2. Overweegt de minister om een addendum aan de beheersovereenkomst toe te voegen waarin de positie van de openbare omroep ten opzichte van een free-to-air televisieaanbod verder uitgeklaard wordt?
3. Deelt de minister de mening dat, gezien het gebruik van DRM-technologie (digital rights management) om uitzendingen te versleutelen, het platform VRTNU niet voldoet aan de criteria om als free-to-air gecatalogeerd te worden? Kan er volgens de minister sprake zijn van free-to-view uitzendingen, indien de eindgebruiker een internetabonnement dient aan te schaffen om deze uitzendingen te bekijken?

ANTWOORD

op vraag nr. 307 van 17 juli 2018

van **KATIA SEGERS**

Voorafgaand. De must-carry regeling voorziet wel degelijk in de doorgifte van de VRT via bepaalde netwerken die voor een significant aantal eindgebruikers de belangrijkste manier zijn om televisiesignalen te ontvangen. Dat netwerk is vandaag in het grootste deel van Vlaanderen het netwerk van Telenet. De bepaling van dat netwerk gebeurt op advies van de VRM. Het netwerk in kwestie is dus niet het DVB-T netwerk.

1. De DVB-T uitzendingen van de VRT zijn ook al voorwerp geweest van gesprek in de Commissie.

Ik herhaal wat eerder werd gesteld.

De VRT heeft beslist om niet meer uit te zenden via digitale ether televisie, in het vakjargon DVB-T genoemd. De openbare omroep is niet verplicht om dit soort uitzendingen te verzorgen en kan deze beslissing volledig autonoom en op eigen verantwoordelijkheid nemen.

De Beheersovereenkomst 2016-2020 stelt:

Ambitie SD5.1. Toekomstgericht en digitaal aanbod, Maximale deelbaarheid en aanbod op verschillende platformen:

"Het publieke aanbod staat minstens via één open platform() ter beschikking van mediagebruikers."*

"() Open platform betekent dat het aanbod toegankelijk is voor de mediagebruiker zonder dat aan die mediagebruiker een directe betaling voor dat aanbod wordt gevraagd."*

Daarmee overeenkomstig zorgt de VRT ervoor dat haar publiek aanbod via een open platform ter beschikking staat van mediagebruikers. Het online videoplatform VRT NU beantwoordt hieraan.

2. De bepalingen van het mediadecreet en de beheersovereenkomst is het kader waarin VRT en haar uitzendbeleid opereert.
3. De VRT stelt dat het gebruik van DRM-technologie niet betekent dat de vrije toegang tot de online VRT-content (via VRT NU) bemoeilijkt wordt of dat er niet langer sprake zou zijn van een "open platform" in de zin van de beheersovereenkomst. Digital Rights Management (DRM) betekent dat de toegang tot videobeelden wordt beveiligd zodat de rechten ervan beheerd kunnen worden. Concreet betekent dit dat op die manier het illegaal kopiëren van videobeelden kan bemoeilijkt worden.